

OSAMĚNÍ

Když slunce zapadá, tak často sedím v splínu
na kopci ve stínu starého dubu sám,
oči mi těkají nazdařbůh přes krajinu,
již obraz měnlivý pod sebou rozjímám.

Tu řeka burácí a vlny se jí pěni -
plazí se jako had, jenž mizí do šera,
tam u jezera zas, když utichne vod chvění,
procítá v blankytu hvězdička večera.

Na horské hřebeny, jež chmurné lesy věncí,
už soumrak posílá poslední paprsek
a kočár z mlžných par královny stínů věčných
vyjíždí k obzoru a bělí jeho břeh.

Přesto se z gotické věžičky ještě zdvihá
jakýsi zbožný tón a letí do nebe,
poutník se zastaví a vesnický zvon stíhá
mísit svůj svatý zvuk do vření konce dne.

Mé duši lhostejné ten obraz něžný, tklivý
však rozkoš nenese, pro ni slast netřeba,
já zemi rozjímám tak jak stín zabloudilý -
slunce živoucích chlad umrlce nevstřebá.

Od kopce na kopec zbůhdarma zrakem tčkám,
od jihu k severu - zřím úsvit, klekání,
přelétám každý bod i obzor do daleka
a pravím: Na štěstí? Marné je čekání!

Čím jsou mi údolí, paláce nebo chýše,
ty marné předměty ztratily pro mne taj,
čím skály, samoty, řeky a lesní skryše -
bez blízké bytosti vám zpustne celý kraj.

Čím je mi slunce pouť od jitra do setmění?
Ať jasný den či mrak přivanou nebesa,
můj zrak je lhostejný ke všemu tomu dění.
Co je mi do slunce? Nic od dnů nečekám!

Chvilku jej po nebi sledovat v jeho dráze
a spatřím vůkol poušť, prázdnotu bez smíru,
já nelpím na ničem, nač padá jeho záře,
už nechci vůbec nic po širém vesmíru!

Však možná kraje jsou, za branou jeho sféry,
se sluncem skutečným v jinačí obloze,
své tělo kdybych tak ponechat mohl zemi,
o čem jsem tolik snil, spatřil bych okouzlen!

Tam bych se opájel u zdroje, po němž toužím,
našel bych naději a možná lásku též,
však pro ten ideál, pro nějž se duše souží
každá zde na zemi, jméno marně znát chceš!

Co vzhůru brání mi v kočáru hvězdy ranní,
když ze svých k zemi pout to poslední jsem sám,
rozjet se tobě vstříc, matný předměte přání,
na zemi vyhnancem proč ještě zůstávám?

Když listí na podzim ze stromů opadává,
vítr se pozvedá, nese je do všech stran -
a já jsem zvadlý list, co po palouku vlává -
ať si mě odnese bouřící uragán!